

Даниел Апостолов
Спящата Катерица

Според легендите отначало била Извечната Катерица, заради която Извечният Пръч се зародил от небитието. Те заченали човешкия род и после отвратени си прегризали гърлата. Едно доста окуражаващо начало. Някой попитал: ами откъде се взела Извечната Катерица? Един отчаян хакер отговорил – бър в програмата на Господ. Кое то сигурно означава, че Господ програмира на Borland C++/Delphi.

И. И. Какво да ви кажа. Мога да ви кажа само, че всякакви съвпадения на имена и места са толкова случайни, колкото и изненадващият резултат от компилирана на Borland C++ 2.0 програма.

1.

Ето – път, широк може би колкото три замъка, а от двете му страни са се наредили високи мраморни хора с оръжия в ръце и се усмихват на пътниците, които минават на безопасно разстояние от тях. Ето и Кралят на Мраморните хора – подпрял се на една празна мраморна рамка на врата, поникнала сякаш от свежозелената трева, потропва с мраморен крак, гледа изкосо малките хора и си тананика иронично. Какъв купон.

Това беше така нареченият път на Ходещата Воля, по името на Краля на Мраморните хора. Аскър и Криси излязоха на него половин час след като напуснаха страноприемницата. Аскър започна да разправя какво знае за него. Мраморните хора били една от най-древните раси, повелители на Волята, Разума и Съвестта, поради което били отбягвани старателно от останалите народи. И тъй като Мраморните хора не умеели да си строят пътища, а онези, които умеели съвсем не изгаряли от желание да улесняват Волята, Разума и Съвестта да се предвижват от град на град, Мраморните хора изведнъж обявили пътищата за нещо подобно на четирилистни детелини и започнали да се нареждат от двете им страни, прекарвайки така два, дори по някога три живота. Напълно естествено било изведнъж светът да се покрие със страшно много изоставени пътища, тъй като пътищата с Мраморни хора се считали за по-тежко бреме и от чумата. С времето различни кралства подели борба с тях и дълги години какви ли не хора тъпчели мраморните им остатъци в кралските зали и алеи. Най-сетне Кралят на Мраморните хора събрал малкото оцелели от племето си, свикал голям съвет в Мрамор Планина и там взели важно решение за стратегическа отбрана. Настанили се на най-главния по онова време търговски път Сетрис – Ахай, Кралят си издигнал мраморна рамка за врата, подпрял се там и, както било вече запланувано, изведнъж всички пътници престанали да им обръщат внимание.

Все пак Сетрис се преместил другаде, а Ахай отстъпил място на езеро, носещо сега същото име. Всичките му жители се превърнали във водни духове, които накрая успели да превърнат един болезнен проблем в доходна атракция. И Ахай станал курорт.

Настилката на пътя беше от древни, изтъркани до блясък камъни. Беше приятно да стъпваш по тях бос, те сякаш сами галеха краката ти. Криси се събу. Аскър само поклати глава и хвърли похотлив поглед към

краката ѝ. Един от Мраморните хора подсвирна след тях.

Слънцето беше в зенита. Странна прохлада полъхна точно отпред. Аскър и Криси вървяха, хванати за ръка, и си приказваха нещо за сънища. Десетина метра над тях, съвсем малко по-назад планираше тъмночервено летящо килимче и очевидно ги следваше. Мраморните хора бяха насядали по тревата и обядваха.

Полъхът се засили и те доловиха в него влажен аромат. Пред тях се намираха седем мраморни стъпала и когато ги изкачиха, в краката им се простираше Ахай – с набраздена от лек вятър повърхност, с отпускащо понижаване на температурата и излъчване, което води неизменно до асоциации с безкрайно дълбоко небе и бели искрящи облаци, подгонени из него от хладен вятър.

Езерото беше заобиколено от сребърен парапет и от романтична алея, и от няколко заведения, поддържани от водните духове. Белокаменни стълби водеха през полегатия наклон към вътрешността на езерото, където се намираха подводните хотели.

Аскър и Криси влязоха в най-близкия ресторант.

Вътре имаше малко посетители – най-вече водни духове със зелени коси и големи ботуши, където да държат краката си, за да не изсъхнат. Музиката беше на Manfred Mans Earth Band. Сервитьорките – белолики млади водни феи – се плъзгаха над земята, облечени в прекрасните си роби. Готвачът – опитно морско куче с готварска шапка – се показваше от време на време от кухнята и хвърляше няколко усмивки, които увисаха във въздуха и оставаха там да сияят.

Аскър и Криси се разположиха до огромния панорамен прозорец и поръчаха няколко скъпи неща с последните пари, които им бяха останали. Час по-късно, нахранили се царски, те се намираха навътре сред бирните проблясъци на вълните в малка изящна небесносиня лодка, подкарвана от два водни коня (шуки, сомове или други подобни силни риби, опитомявани в преуспяващите подводни конеферми). Аскър държеше поводите и правеше и правеше сложни фигури по водната повърхност. Два рибешки мозъка отдолу с раздражение отбелязваха лошия си късмет.

Както си плуваха, при десния борд се чу изпляскване. И двамата завъртяха глави натам. Малък зеленокос дух с бледозелена кожа се беше заловил за борда и им се усмихваше. Над водата се виждаше единствено главата му.

Привет. – избърбори той. – Радвам се, че сте посетили прекрасното езеро Ахай и съм сигурен, че ще останете доволни. То е пълно с

подводни изненади за туристите, защото знае, колко обичат те изненадите.

Сякаш за да потвърди думите му, лодката заседна в една такава подводна изненада. Двата водни коня се заиграха с малките рибки из лабиринта на рифа и лодката не помръдна напред.

Е, добре, изненадани сме, а сега може ли да продължим нататък? – каза Аскър.

Но никой не го чу, защото водният дух беше отишъл да разпрегне конете. Остана само прозрачната хладна вода, над която слънцето сипеше искри, а водните кончета се гонеха с ниско жужене. Тай като всичко това беше романтично, но в общи линии безинтересно, Аскър насочи вниманието си към момичето, което беше започнало да го прегръща. Скоро и двамата не забелязваха, колко е прекрасна местността и всъщност те самите не можеха да бъдат забелязани от наблюдател, намиращ се зад борда. На десетина метра от лодката един малък воден дух със зелена коса и бледозелена кожа потри бледозелените си мокри ръце и се гмурна с доволна усмивка, изписана на зелените като водорасли устни. Доволството в зелените му очи говореше за добре свършена зелена работа. Там долу, където от дълбините струи мрак, го очакваха два зелени сома с отпуснати хамути и той ги подкара към мастилено зелените очертания на града под тях.

Седяха и чакаха някой да дойде и, ако не друго, то поне да им даде весла, та да отидат до най-близкото заведение, където ще ги нахранят. Току-що бяха станали свидетели на един прекрасен залез и духовният им глад беше напълно заситен. Аскър се бе изправил и размахваше някаква бяла част от облеклото си.

Пикирайки безшумно от небето, сякаш изпадна от някакъв негов процеп, се появи тъмноръчно летящо килимче. Остана увиснало на нивото на очите на една ръка разстояние.

Аскър изглеждаше изненадан, но за разлика от Криси в погледа му се четеше нещо като разбиране. Той се протегна и погали мекия плат.

Сигурно влиза в обслужването. – изкоментира Криси зад него.

Съмнявам се. – отговори Аскър и придърпа малко килима. Опитаха се предпазливо да го възкачат и през цялото време то остана като вкопано в пространството. Изведнъж размахът на крилето му загуби всякакъв смисъл.

Устроиха се удобно и килимчето се понесе над вълничките безшумна като сова. Вечерният здрач ги окъпа в синева, няколко звезди примигнаха и изгряха над тях, а светлинките по брега блещукаха

примамливо. Аскър не беше сигурен, дали не е било само илюзия, но му се стори, че чува ресните по ръба да шумят от удоволствие.

Криси го прегърна през врата и сложи глава на рамото му. Насрещният вятър развяваше косите им.

Езерото вече беше останало далеч зад гърбовете им и под тях, в настъпващия мрак се виеше бялата ивица на пътя за Стор Лиа-Дел. Самият град също се виждаше от такава височина, точно на хоризонта, като миниатюрна гирлянда от светлинки, потрепващи в неспокойния вечерен въздух. Полето на килимчето обгръщаше пътниците в мека топлина и те се усмихнаха на вълнуващото небе, на опиянението от скоростта и един на друг.

Появиха се над огромния град като странна двугърба птица и нито един поглед не се извърна към тях. Килимчето полетя известно време между кулите и камбанариите и накрая, съвсем изненадващо, ги стовари пред големия хотел Стор Лиа-Дел Палас, където се оказа, че имат резервации и заплатена сметка в ресторанта, с която бяха в състояние да платят няколко малки купона.

Килимчето изпърха и се паркира при луксозните летящи килими, слонете и пегасите на платения паркинг до хотела, където също всичко беше уредено.

Аскър въздъхна примирено и влезе с бодра крачка във фойето, където трима души дойдоха веднага да го обслужат.

Заведоха ги до стаята им, изумително помещение с меки килими и пухени юргани, място, предназначено само и единствено, за да си щастлив. Точно така, имаше нещо гнило в цялата работа, Аскър го чувстваше много добре.

Проблемите, както се очакваше, започнаха на следващото мъдро утро. Заедно с първите лъчи на зората, в стаята на Аскър и Криси се появи някакъв мъж, облечен в комбинезон. В ръката си носеше оръфано по ъглите куфарче. Без изобщо да обръща внимание, че Аскър и Криси го гледат сънено и без разбиране, той избута от един от столовете дрехите на Аскър и ги остави на купчина на пода. Смъкна няколко книги от масата и се настани като у дома. Разтвори куфарчето си и измъкна оттам няколко чепати пръчки, жезъл, два пръстена, които постави на безименните си пръсти, сребърни куршуми и някои още по-непонятни работи. Без да се бави излишно, с точни и уверени движения на ръцете и пръстите, мъжът започна да прави някакви магии, от които пространството потрепваше и прашеше като късаща се паяжина.

Възползвайки се от момента, докато мъжът беше напълно погълнат

от работата си, Аскър се измъкна от леглото и нахлузи дрехите си.

Извинете ... – започна той, но мъжът му махна с пестелив жест да мълчи и продължи да разфасова умрял преди три дни плъх, отделяйки старателно различните вътрешности, докато в центъра на масата сянката от езичето на златен слънчев часовник се въртеше бясно в кръг.

Аскър отново се опита да привлече вниманието му върху себе си. Отиде и го улови за рамото. Разхвърчаха се искри и Аскър моментално се отдръпна.

Въздъхна.

След пет минути напрежението в стаята сякаш понамаля и мъжът уморено размърда рамене. Обърна се.

Какво има? – попита.

Аскър се усмихна иронично.

Ами всъщност, струва ми се, че не би трябвало да се намирате в тази стая.

Мъжът провери нещо на някаква фактура.

Мястото е същото, – констатира той. – Точно ту к трябва да бъда.

Това е стая в хотел и ние сме я наели.

Аскър без да иска се беше подпрял на рамката на вратата на банята точно като ходещата воля.

А, да. – мъжът го каза като досадна подробност, за която едва сега се сеща. – Съжалявам за безпокойството. Имаше нарушаване на тъканта на пространство-съдбата и имаше преплитане на линии на късмета. Наложено се да я зашием.

После разпери криле и отлетя през някакви странни измерения, смаявайки се. Така, в гръб, приличаше много на ангел.

На вратата се почука грубо. Така чукат онези собственици, които не са получавали наема си от три месеца и не желаят повече да чакат.

Аскър отвори. Беше собственикът на хотела, подпрял се на рамката на вратата.

Добър ден. Ще съм ви много благодарен, ако до петнадесет секунди напуснете стаята. – каза той делово. Изминаха петнадесет секунди, през които двамата с Аскър се фиксираха в очите.

Арестувайте ги. – каза пълният човек с костюма и отстъпи място на няколко яки мъже с униформи, които посегнаха към Аскър. Други яки мъже с униформи понечиха да влязат и да посегнат към Криси.

Разнесе се звън от счупено стъкло. Аскър отскочи ловко от ръцете, протегнали се, за да го уловят, и хвърли поглед към прозореца. Там, опънало се във въздуха, се полюшваше летящото килимче.

Краткото стъписване, което обзе полицаите, бе достатъчно за Аскър и Криси да се метнат върху него. Може би трябва да уточним, че яките мъже не се изненадаха ни най-малко от напълно обичайното транспортно средство. По-скоро Криси не бе имала никакво време да се облече.

Странната двугърба птица със свистене се изгуби в далечината.

Килимчето набираше скорост. Няколко мига по-късно градът остана зад тях.

Покрай бегълците прелетя съскащо светещо кълбо. На мястото, където то се разби в земята, изригна гейзер от изпепеляващи магически сили. Аскър се извърна, за да види какво става. Тъй като се намираха във фаза на пикиране и думите 'горе' и 'долу' бяха изгубили смисъл, някъде около тях летяха няколко тежковъоръжени военни пегаса. Очите им горяха като лава, а снежнобелите им гриви се развяваха ослепително. Могъщите им крила свистяха във влажния син въздух.

Земята, също някъде наоколо, се клатеше като топка от новогодишна елха и беше обвита от паяжината на леката облачност.

Килимчето се разтресе. Изведнъж навсякъде наоколо започнаха да се взривяват кълбовидни мълнии, а много от тях го преследваха със съскане и го лашкаха на всички страни. На места ресните вече тлееха, а защитните магии с последни сили поглъщаха разбеснелия се огън на светкавиците.

Отляво изникна единият пегас. Килимчето се хвърли вдясно.

Отдясно ги притисна другият. Килимчето примигна за последен път в предутринната синева.

Студ, от който хелият започва да зъзне.

Мрак, от който светлината на светулката изпада в мания за величие.

Самота, в която една дървеница е буен купон.

И, както се изрази Аскър, говорейки на един особено зеленясал камък, Деба тъпите копелета, ама ни сложиха в двете най-отдалечени килии на лайнияния им замък.

Дните се редяха един след друг, слети в едно изгубено и не особено църковно тайнство. Храната, която му носеха приличаше на червеи, преминали през частично смилане, за да бъдат части от тях живи, но беше твърде тъмно, за да се провери. Така да е. В крайна сметка червеите бяха толкова хранителни, колкото и всичко друго. Гарнирани с непрогледен мрак и смрад от умрели плъхове, отвратителното естетическо влияние се губеше.

Към края на седмата седмица (нещо като седмия син на седмия син) ужасната безмълвна килия представляваше един малък личен свят, населен с призраци, Криси и рокендрол-банди. Най-зелениясалият камък беше симпатичен, покрит с хлъзгав мъх камък, където живееше Малкият Зелениясал Дух. Той никога не говореше, само си седеше кротко на ръба, без да се изхлузи надолу по пързалката, и броеше капките. Точно под тях се намираще другият особено зелениясал камък. Попиваше водата с точността на часовник и я изцеждаше направо в каменната паница, от която Аскър възстановяваше водните си запаси.

В един от ъглите, в които Аскър никога не ходеше за да се чувства нещастен, имаше ръждясали вериги, прекарани през халка в стената. На другия им край имаше стари кости от крайници – два крака и две ръце, прикачени за останалата част от скелета. Петата верига висеше самотна – главата се беше откачила и се беше изтърколила някъде отстрани, до канавката, върху решетката, където се ходеше по нужда.

Това беше Големият Призрак. Аскър искаше да му даде име. Отначало му беше приятно да си мисли, че това е Ким Бейсинджър. После скелетът претърпя хиляди превъплъщения – беше вокалът на Аеросмит, беше американския флаг, беше Кралят на Живите в онзи свят, където отиват мъртвите, когато оживеят. Беше и просто Скелетът, който шаваше насам-натам и говореше безполезни заклинания с дълбок гробовен глас.

Нощем канавката на отходната система излъчваше зловещо зелено сияние. Или поне Аскър си представяше, че тя го прави, когато си представяше, че е нощ.

Прилепът, който живееше някъде наблизко, но рядко се показваше, беше Батман – един мъничък Батман, който да скапва настроението ти, когато си в ъгъла и имаш нужда да се почувстваш още малко по-нещастен.

Често старата факла, забита в отвор в стената, гореше. На нейна светлина при новолуние няколко бебета вампирчета се лигавеха в мърсотите по пода, а дългите им кучешки зъбки щръкваха, когато се заливаха в детски смях.

Криси също прекарваше отредените ѝ в самота часове полудявайки, но по свой си начин. Затворът ѝ се изпълни с дуум-прасета, баби-педераси, полуфабрикти с пушки и барони. Тя бродеше с часове наред с насочено пред себе си оръжие и ги разстрелваше. Газеше в радиоактивни езера и търсеше скрити врати. Сънищата и представите ѝ се сляха и тя загуби способността си да ги различава.

Докато един ден, както блуждаеше из килията си насън, съвсем случайно тя направи нещо на една от стените, част от каменните блокове се повдигна безшумно нагоре и тя прекрачи прага на тайно подземие, което извеждаше навън – сред белия свят.

Събуди се от песента на птичките. Този пронизителен звук застави ушите ѝ, отвикнали от горската тишина, да пищат. Бледата предутринна светлина я заслепи и небето ѝ изглеждаше като разтопено, врящо желязо.

Свежият прохладен въздух изгори гърдите ѝ и тя с закашля.

След което вече беше някъде във въздуха, пищяща и захилена до уши, без да е в състояние да направи каквото и да е друго. Парцалите, висящи по нея, замърсиха околната среда и тя се хвърли в кристално чистия вир на поточето, което си играеше наблизко. Поточето се плискаше надолу по склона и после през малката долина, под снизходителния покрив на боровата гора.

Водата ѝ се стори като топла майчина прегръдка.

Криси Саулър. Да я бяхте видяли в този момент – отслабнала малко повече от необходимото, с чудесна дълга до кръста коса, очи, заслепяващи слънцето и одежди, с каквито Майката Природа я бе довела на тази земя.

Минералите разтвориха онези неща, които се бяха налепили по кожата ѝ – по сложни по строеж от отношенията в „Пътеводна светлина“ и по-страшни от химическа война.

Целебната кал, която се надигна сред водните вихри от дъното, изцери раните ѝ.

Едно семейство пъстърви разочаровано се заизнизва нагоре по течението.

Някой я наблюдаваше от брега.

2.

А кога ще дойде? – попита Аскър. Беше подпрям брадичка на дланите си и лежеше по корем върху персийския килим на нечистотията.

Ами тя ме навестява най-вече в неделя. – отвърна му Малкия Зелениясал Дух. – Тогава е най-спокойно – в радиус от километри не остава жива душа.

Значи казваш, че е хубава! – Аскър въздъхна замечтано.

Истинска красавица! – потвърди Малкия Зелениясал Дух. – Има две прекрасни, кръгли очи! Очи, черни като нощта, и в тях проблясват само две дяволити пламъчета.

Аскър веднага си представи Криси.

А, не. – прекъсна го Духа, който по свръхестествен начин беше прочел мислите му. – Косата ѝ е зелена и усойна като на гъста гора... – в гласа му се прокрадваше копнеж. – Освен това е мъничка, съвсем мъничка, колкото мен, а не колкото теб.

Аха.

Настъпи кратка тишина. Батман се плъзна безшумно покрай Аскърото лице и го обърса със студени криле. Аскър му кресна нещо обидно.

Тя обеща да се оженим и да си имаме деца! – продължаваше с отнесен глас Духа. – Много-много Малки Зелениясали Духчета, които ще изпълнят света...

Ключът на килията се превъртя, вратата се отвори и след изтракването на копанката с храна бързо се затвори. Щрак!

Аскър отново погледна Духчето. И то, като него, беше подпряло с ръце брадичката си, с лакти на колената, а безплътните му крачета се клатеха, повесени от камъка.

В този момент Скелетът започна да разправя приказки на ужасите и Аскър насочи вниманието си натам.

Мляскащите звуци и задавеното хълцане на стомашните спазми идваха от Ъгъла за Хранене. Той беше левият ъгъл до вратата, където Аскър не беше допускал досега никого. Не защото не искаше да сподели храната си. Беше го страх единствено някой от любимците му да не се разболе или да не роди деца мутанти. Хранеше се винаги сам – поне щеше да е сигурен, че повръща сам.

Трапезата завърши със сърбане и зловонно оригване. След това

Аскър отнесе обратно каменната си купичка, за да се напълни за следващото ядене. Малкият Зелениясал Дух беше изчезнал. Аскър се опъна на земята и заспа.

Щрак!

Изтракване.

Щрак?

Аскър се събуди. Не от глад. Това усещане го беше напуснало след първото хранене.

Не от звука. Той се беше превърнал в нещо като тиктакането на часовник.

От светлината Някой беше внесъл истинска светлина.

Той скочи на крака и се огледа замаяно.

Беше надзирателят със запалена факла. Носеше белезници. Отпред, пред бронираната врата, се чуваха приглушените гласове на придружителите.

Тук. – каза надзирателят. Аскър се приближи колебливо.

Айдеeeeeeee! – изрева надзирателят и го запрата в стената. Аскър изпита само половината от болката, защото тежеше два пъти по-малко от преди.

Надзирателят го хвана за косата и го помъкна навън. Аскър с мъка се изправи и тръгна сам. Белезниците изсракаха около китките му.

Мина покрай Зелениясалите камъни. Малкият Зелениясал Дух беше там, осветен от факлата. Това беше една измършавяла пиявица.

Там беше и любовницата на Малкия Зелениясал Дух. Една невзрачна измършавяла жаба.

Аскър затвори очи. Точно преди това зърна копанката с храна.

Зле приготвени макарони.

Облекчено преглъщане.

Движи!

Изблъскаха го така, както „грубо“ е близване от любимото куче. Аскър удари главата си някъде и светът почерня.

Беше изтекъл седмият месец. Отнесоха го някъде и, когато се събуди, той беше неприятно изненадан.

Криси стана от леглото и откачи бялата си мантия от пирона. Дървото пак беше пугнало смола и я беше омацало, за което бе възнаградено със среден пръст и ръмжащ коментар.

Зеленото блуждаещо огънче, кацнало на пръчката си наред хралупата, засили светлината. Момичето препаса ножа и среса непокорната си коса. Някои от обитателите ѝ я напуснаха завинаги. Утрините бяха

наистина тежко изпитание за тях.

Вятърът развя кожената завеса на входа на хралупата. Един слънчев лъч пробяга по стените. Криси я отметна и излезе навън.

Тревата и боровите иглички по земята бяха свежи и мокри. Над Поляната на самодивите, която блестеше през стволите на дърветата под ослепителното утринно слънце, се носеше тънка влага.

Синти беше на чешмата и миеше лицето и ръцете си. Откъм потока долиташе смехът на Лайла и Далила, които се къпеха. Някъде отляво се чуваше как Голямата Катерица мъмри някого. Всичко това се смесваше със звъна на папирите, докато Бейби и Марги се упражняваха на Поляната на самодивите.

Криси се запъти към чешмата. Поздравяваха я от всички страни и тя поздравяваше на всички страни. Голямата Катерица ѝ помаха. Криси и се усмихна. После насочи усмивката си към Арли, петгодишното хлапе, което бяха прибрали преди месец и сега пак се беше провинило. То се възползва от възможността да зарече старата вещица и изтича към Криси.

Арли! – извика след нея Голямата Катерица. – Тук, момичето ми! Веднага тук!

Бягай! – подкани я Криси и я побутна обратно. Момиченцето с нежелание се върна при, както ѝ се струваше по-правилно да я наричат, Голямото Конско.

Денят обещаваше да е хубав. Щеше да има квалификационен турнир за участничките в Похода, след това вечерта беше напълно свободна и до полунощ всички имаха право да се занимават с каквото си искат.

След около час момичетата се отправиха към Храма, където на масата беше сервирана закуската. Голямата Катерица им даде последни наставления преди турнира и започнаха да се хранят.

Орденът на Белите Катерици наброяваше двадесет и седем момичета, които нямаше къде да отидат, освен в манастир, а манастирите бяха по-зле от лепенка върху катерицата. Орденът се наричаше орден само заради гръмкото звучене на думата. По-скоро напомняше подготвителни курсове за купон. Блъскаха яко – преходи, упражнения с различни видове оръжия, психоконтрол и други такива, но освен това всяка седмица в сряда правеха купон, където идваше всичко живо и разгонено в радиус от десет километра. Купонът при Белите Катерици.

Голямата Катерица, старата вещица, която беше майка, баща и двигател на всичко, се грижеше добре за възпитаничките си. След като изкарваха задължителните два месеца на юркани, през които ги

уморяваше от дисциплина, работа и крясъци, в общи линии си живееха добре и се радваха на особеното ѝ снизхождение. Храна имаше винаги, хралупите бяха ароматно и топло жилище, скуката живееше на другия край на света и думата девственост предизвикваше презрителен смях. Какво друго може да иска една истинска Катерица?

Походът, за който стана дума по-горе, беше мероприятие, организирано от Стария Бор, един пъргав дядка, който спохождаше хралупата на Голямата Катерица доста често. Той си живееше сам на другия край на гората, като поддържаше постоянна връзка със събитията, които ставаха в държавата и следеше рицарските турнири.

Старият Бор организираше Похода всяка година, като избираше шест момичета от Ордена на Белите Катерици и ги изпращаше по света да вършат пакости, да създават вълнения, да предизвикват полицията и да саботират военното производство. Миналата година Маргарита, една от първите катерици, постъпили в Ордена, беше подпалила Кралския дворец и заради това беше удостоена от Голямата Катерица с честта да бъде Майка в Храма, т.е. получи разрешение да има дете, да се омъжва, ако иска и да ходи с гаджето си да живее където иска. Маргарита се ожени за Майстора, крал на едно далечно царство, роди си бебето в Храма и сега беше кралица. Ето така Голямата Катерица си уреждаше могъщите съюзници, а след това и проблемите с правителството, което се опитваше да обяви Гората на Белите Катерици за национален парк, а самите Бели Катерици, поради едно глупаво недоразумение, бяха вписани в Червената книга.

Тази сутрин Старият Бор беше посетен от брат си, офицер в Стор Лиа-Дел-ската полиция, който винаги се възмущаваше от онзи кръг с 'А' в него и една стрелка надолу, който дядката беше нарисувал с бял тебешир на вратата на колибата си. Отвътре, естествено, за да не го измие дъждът.

Здравей, братко, – каза Бил Мейсън с онзи глас, който намеква както за братска обич, така и за гложещо чувство за дълг, че този, когото нарича собствен брат, би трябвало да е в затвора за политически престъпления. Беше глас, присъщ на хора, които имат множество принципи и високи цели за благо на нацията.

Старият Бор изкудкудакя от щастие. Срещите с брат му подхранваха като с масло манията му за величие.

Били, как си, скъпи друже!?! – провикна се той и се хвърли да го прегръща. Офицер Бил Мейсън изтърпя това с благородно изражение на отращение. Дори си позволи да го потупа по гърба.

Седни по дяволите! – не млъкваше Стария Бор и потриваше ръчки. – Искаш ли кафе? А коняк? Не?! Но как може, вече мина осем часът! Не пиеш сутрин! О, Господи, бях забравил.

Като компенсация за отказа на брат си, Старият Бор изля двеста грама в гърлото си. То измърка доволно за още. Не му се наложи да чака дълго.

Един осъдителен поглед лазеше по бутилката. Старият Бор я изтръска, и погледът падна.

Е! – извика той, след като изненадващо престана да е навсякъде из малката стаичка и седна на един пън. – Днес ти е свободен ден, така ли?

Брат му кимна с едно уравнивесено движение.

Защо, – попита той, след като реши, че е настъпил моментът за това, – всички маркировки в гората са заменени с цветни ... – той се затрудни да произнесе думата и посочи вратата зад себе си.

Ааа, това ли! – Старият Бор подгръ гърло за отговора. – Вчера беше много хубав ден и ми се прищя да строя едно добро дело.

Това дело не е добро! – каза Бил Мейсън с леко поучителен, леко разсърден тон, без да пропуска и нотките на братска обич. – Сега вече никой не е в състояние да се ориентира в тази гора.

Аз съм доказателство на противното. – изхили се Старият Бор.

Исках да кажа, че нито един турист или гражданин не би могъл да се ориентира.

Каза го така, давайки се разбере, че подобни евтини номера не могат да го смутят.

Именно това имах предвид. Опазване на околната среда. Няма вече пластмасови чашки за кафе.

Гъл, гъл.

Бил Мейсън въздъхна. Реши да смени темата. Когато станеше дума за екология не се чувстваше в свои води. Когато замиришеше на барут и кръв, виж, тогава бе истинска пъстърва.

Имал ли си някакви неприятности с престъпността? – поинтересува се той, сякаш по професионален навик.

Ами, – отговори Старият Бор, – Престъпността никога не забравя, кой е брат ми!

Ако не беше една нотка на ирония, която го загложди, Бил Мейсън беше готов да се почувства поласкан.

Знам, – каза той, – че не одобряваш това, което е призиванието на моя живот. Държавата! Ето за какво трябва да се бори всеки човек! Монархията! Това е единствената истина!

Да живее Кралят! – провикна се Старият Бор и бързо наля две чаши с коняк. Връчи едната на противиящия се офицер. – Да пием за Краля! Какво? Ти отказваш да пиеш за здравето на Краля? – Пауза. – Точно така! Господ да пази Монархията! – и Старият Бор се изхили така, че пиетото заседна в гърлото на Бил Мейсън.

Братко! – (патетически-възпитателно) – Срамувам се от теб! Не можеш да отричаш по този начин закона! Не ти ли е мила националната идея?

Гукам от умиление! – и Старият Бор изгука няколко пъти. Една гутка отвън му отговори и той се преви от смях, катурвайки се от пъна.

Ти, моят брат, как не разбираш, колко важна е Държавата! Ако не беше тя, кой щеше да те закриля от убиеца нощем? От крадеца в тъмната уличка? От изнасилвача? ... Не, не се смей така! Ами кой щеше да те пази ... – внушителна пауза, преди голямата дума. – от ВРАГА?! Монархията е нашият общ дом и ние трябва да я закриляме както тя нас!

Да живее Монархията!

Още един коняк изклокочи в чашите.

Огнената течност спомогна за прокарането на патриотизма в кръвта на офицера.

Огледай се! – разпалваше се той. – Виж покварата и беззаконието! Те са протегнали нокти към нас и единствено истинската, силна, безкомпромисна власт на монархията ни опазва от кървавите им ръце! Справедлив е съдът ни! Не можеш да вкараш един изнасилвач в затвора без съд! Той трябва да има право на защита!

Млъкна, защото усети, че нещо не е съвсем наред в логиката му. Но вече беше забравил последните си думи.

Моралът на обществото! – извика той. – Кой, ако не монархията, създава морала?!

Господ да пази Кралицата! – извреця Старият Бор и бутна още едно питие към брат си. Той го гаврътна, за да успокои разбушувалите се страсти.

Старият Бор се изправи. Бил Мейсън го последва.

Е, братко, – каза Старият Бор, – очаква ме работа. Щастлив съм, че намина!

И аз се радвам. – смутолеви несигурно Бол Мейсън. Прегърнаха се. Този път, подхранвана от алкохола, прегръдката бе по-спонтанно.

Довиждане, братле!

Бай, пиленце!

Ухилен до уши, Старият Бор затвори вратата след полиция и

гаврътна още малко от коняка. Заскача като възбудена кокошка из стаячката си и надаваше опиянени крясъци.

Господ да пази Кралицата!

Цяла сутрин този звук раздираше горското спокойствие. Когато Голямата Катерица дойде да види, защо Старият Бор се бави толкова, тя го завари къркан да драйфа в поточето.

Ей сега идвам, миличка. – изфъфли той с идиотска усмивка, която си размиваше непрекъснато очертанията. – Ей сега, миличка!

Старата вещица го нарами и забърза към Поляната на Самодивите, защото времето не чакаше.

3.

Едно не можеше да разбере Аскър – откъде изведнъж се беше взела тази държава. Монархии по света имаше много. Крале и кралици – с лопата да ги ринеш. Отчаяни принцеси, киснещи по разни замъци под надзора на ламии и змейове – всеки втори замък криеше в кулата си нещо такова. Стража – ами разбира се, цели армии наводняваха света. Обаче монархия с парламент и задължителна военна служба – подобен кошмар не можеше да бъде създаден дори от колективните видения в една психиатрична клиника!

А, да. Клиниката. От кога, по дяволите, по света имаше психиатрични клиники??!

Светът беше започнал да се побърква.

Аскър седеше на пейката, като очакваше да острижат хубавата му коса. Отначало много се подтисна, но по-късно взе да му се услажда мисълта да походи като скинар, или както той го наричаше – като гигант. Гигантите по принцип бяха плешиви, огромни и мускулести и БЯХА ПРОЧУТИ С ОБРАТНИТЕ СИ СЕКСУАЛНИ НКЛЮННИСТИ и с омразата си към всичко живо. Изглежда до тук приликата със скиновете свършваше, защото в един гигант можеш да откриеш някакво очарование само ако харесваш да те изнасилват до смърт. При това гигантите НАИСТИНА бяха обратни типове и се размножаваха предимно по този начин.

Аскър си позволи да си помечтае за няколко внушителни гиганта, вместо да го острижат и да го пратят в казармата. В строителни войски – най-елитният корпус на педерасите.

Благодаря ти, Господи! – каза си наум Аскър и показа на Господ конфигурация от три пръста с преобладаващ среден.

Господ не се забави да му го върне – беше му изпратил един ефрейтор, който да види кукиша пред лицето си.

Гадното ефрейторче срита новобранец на земята.

Айде бе, скапаняк! – излая ефрейторът. – Айде пак бе!

Тегли му няколко ритника с подкованите си военни ботуши и го изправи за яката. Аскър примига, за да не прочете ефрейторът, какво пише в очите му.

Остригаха го като овца – оставиха му някакви си части от милиметра. Ефрейторът, който го бе наблюдавал съсредоточено през цялото

време, се изпика върху купчината блестяща коса, защото знаеше, че това ще го подтисне още.

Бълхите и въшките бяха най-хубавото нещо, което се случи на Аскър, докато отслужваше първите седем месеца от десетгодишната си служба.

Като малък бе получил добро военно обучение от баща си и по-големите братя. Знаеше как да се бие с петима въоръжени с ножове противници, брадвата в ръцете му носеше ужас, който по-добре да не те спохожда, лъкът и стрелата бяха част от ръката му, а рицарският бой течеше в жилите му.

Но никой не му беше казал, как може ад се бори срещу една система.

Защото повечето му опити завършваха в карцера, с бой, или с двете заедно.

– Изчезни! – кресна генералът. Аскър тръгна по инерция в обратна посока, но го спряха думите: – Редникът да остане!

Аскър послушно се върна обратно при ранения генерал. Беше благодарен за това, защото скинарската прическа правеше обедното слънце нетърпимо, а генералът се излежаваше в прохладна сянка.

Кой си ти? – попита генералът.

Аскър Кедърууд, редник, набор 994, 4-то поделение на седми полк на строителни войски.

Откъде си?

Източни прерии, Кедърууд.

Мдаа. – генералът поглади брадичка. – За какво са те хванали тук?

Извърших престъпление, сър.

Какво престъпление? – на генерала започна да му става интересно.

Нанесох се незаконно в хотелска стая, сър. А след това оказах съпротива при залавянето.

Аха. – поразмисли малко. – Как така си се нанесъл незаконно в хотелска стая?

Вечерта бяхме платили за стая. На сутринта се оказа, че дори името ни не е вписано в регистрационната книга. Преплитане на линиите на съдбата и изкривяване в съдбовно-временния континуум.

Да, – кимна бавно генералът. – Разбирам.

После замълча, сякаш премисляше казаното. Най-накрая отправи към Аскър изпитателен взор.

Харесва ли ти войниклъка, момче?

Пътят към истинския мъж и добрия патриот, отдаващ силите си за

благото на нацията, минава през казармата, сър!

Генералът изглеждаше доволен.

Отивай да работиш сега, – каза той с дълбок и мъдър глас. – Ще те повикам отново.

Аскър отиде да работи и дойде пак, когато го повикаха отново.

Ще бъдеш прехвърлен към пехотния корпус под мое началство, – уведоми го генералът. Аскър мълчеше като пън. – Сега отиди с този човек и пригответе всичко за продължаване на пътя.

Този човек беше лейтенант, облечен в униформата на елитните войски. В очите му се забелязваше някакво присъствие на друго, освен псувни и ритници. Това обнадежди Аскър и той с радост пое по петите му, до мястото, където ковяха каруца за генерала, тъй като не беше в състояние да язди.

Още три месеца изкара той в строителни войски, докато генералът оздравее. След това се премести на едно ново място, което беше във всяко отношение по-малко противно от предишното и където не трябваше да охранява задника си с бой и да бди над девствеността му като орел.

Онова, на което казармата научи по-късно Аскър беше, че със злото трябва да се воюва. Научиха го пространните лекции на генерала, в които се говореше за морал, закон, права, враг, държава, справедлив съд и други такива страхотии, от които кожата ти да се смъкне сама надолу по гърба. Със злото трябва да се воюва! Къде си, Зло? Ела да воюваме заедно! В такива случаи Аскър добавяше само: Деба скапаната система! И се молеше злото да се страхува от нея по-малко, отколкото той.

През времето, когато беше отделен от Криси, Аскър ходи с няколко гаджета, но всеки път му писваше много бързо, а и заради военните задължения не му оставаше много време за тях. Бяха отегчителни млади катерици, дори понякога кучки. Липсваше им нещо, което Криси притежаваше, и много дълго той не можеше да разбере, какво е то. (Отговорът лежеше някъде в бъдещето и до него водеше един живот, който сигурно би заставил Мървин да записука от щастие над своя собствен.)

Дните ставаха седмици, седмиците – месеци, а те самите скочиха отвъд прага на една нова година. Аскър навърши осемнадесет и влезе с единия крак в гроба.

Когато съседното кралство обяви война.

Аскър беше виждал много чудеса през живота си. Беше срещнал Криси. Беше летял на килимче в компанията на бивша лисица. Беше погребал прекрасна чуждоземна принцеса под клоните на одухотворено

дърво... Къде бяха сега чудесата!!? Той предполагаше, че това е свързано по някакъв начин с морала и психиатричните клиники. Само че връзката му се изплъзваше като хлъзгав логически сапун. Живееше някак си, без да отдава особено значение на този факт и очакваше някакво чудо. По дяволите, чудеса ставаха непрекъснато! Именно заради това животът беше интересен!

Или, поправи се то, по-точно не беше отчайващо скучен.

Всъщност ... – замисляше се за кратко, сравнявайки едни неща с други неща, – наистина беше интересен.

В такива моменти изпитваше най-силно желание Криси да е някъде наблизко – в някоя страноприемница, или в лодка, или, Господи, направо на земята! Отделно си мечтаеше за деня, когато просто ще са заедно, отново ще скитосват и няма да има пасмина суперинтелигентни мъже в мундири, които да крещят заповеди и да стрелят. Майната ѝ на военната кариера, която се разкриваше пред него. Дори мисълта, че ще има власт над стадото олигофрени, чиято недоброволна част представляваше в момента, го караше да се сприятели със стръкче трева.

Освен това не му беше много ясно, защо стръкчетата трева го гледаха с такова подозрение.

Отказа се от мисълта да разбира каквото и да е било. И тогава, в един сив дъждовен ден, който го завари в един сив дъждовен град близо до южната граница, на десет километра от фронтната линия, по време на подготовката на специална операция на вражеска територия, един делови човек със сив работен комбинезон и куфарче нахлу в стаята, където се провеждаше инструктажа, и всички опити да бъде изхвърлен, промушен, застрелян или убеден да напусне завършиха с неуспех. Мъжът само трепваше от досада с крила и продължаваше да мърмори глупости и да разбърква смърдящи билки в кръв от прилеп и гушер.

Наложи се да проведат инструктажа другаде. Аскър бе така зашеметен от случилото се, че пропусна почти половината и затова направи десет обиколки марш около плацдарма и го изслуша наново.

През цялото време около него сякаш се късаха невидимите паяжини на пространството, а нереален звук, примесен от многобройни шумове, му пееше Little Joe на Soundgarden.

Падна мракът и малкият отряд от елитни бойци се изниза незабелязан през гъстата мъгла по посока на фронтната линия. Аскър се усмихваше загадъчно. Нещото като приятел, с което крачеха заедно, го изглежда неразбиращо. За него лицето на този странен дълъг тип не беше спохождано от такова чудо като усмивка нито веднъж, откакто се

познаваха. Всъщност още от онези бледи като миналото събития, когато се преследваха с пегасите; но нещото като приятел не беше посветено в тези подробности от аскърския живот.

Изтреця гръм. Проблесна светкавица. Краката им изджвакаха в размитата кал при следващата крачка.

В сборния пункт пристигнаха към полунощ. Мястото представлява старо запуснато селище, където витаеше духът на миналото. Дъждът се ръсеше по някакъв определено старомоден начин, дори въздухът миришеше на подгизнал музей.

Следвайки точното описание, получено на инструктажа, петимата криволичеха из непрогледните улички със заковани прозорци по сградите. Водачът им, чиито очи бяха изменени преди операцията от военния лекар, крачеше уверено след невидимото инфрачервено военно огънче.

Срещата беше в полуразрушена църква, където, скрита сред просторните ѝ подземия, се намираше малка фронтова база на секретните служби. Аскър не можеше да различи тайнствения силует, но едва видимата фигура на войника пред него се закова на място и Аскър се блъсна леко в нея. Зад него другарят му направи абсолютно същото.

Всеки от групата хвана войника пред себе си за ръба за улавяне на гърба на униформата. Наредени в бойния строй за придвижване на тъмно, навлязоха сред руините.

„Кървави очи“ – каза призрачен глас вляво.

„Пакост“ – отвърна с паролата водачът.

Следвайте ме! – гласът затананика тихо и тръгнаха отново.

Подлите стъпала изникнаха от нищото. Докато падаше и се свиваше на кълбо, Аскър ругаеше наум.

Извинявайте, – обади се отново гласът, – забравих да ви предупредя.

Някой път ще забравиш да си избършеш задника и ще залепнеш някъде. – отвърна му ядно Аскър.

Духай. – изръмжа гласът. Продължиха надолу.

Миризмата на мокро и старо се засилваше. В един момент Аскър реши, че има повече миризма, от колкото въздух. За щастие преди да е повърнал, пред тях се отвори врата, където светеше полуразтопена свещ, поставена на маса точно отсреща. Това помогна на Аскър да заобиколи локва повърнато. С благодарност си пое въздух, когато престъпи прага. По разбираеми причини го избутаха навътре и вратата се затвори бързо и безшумно.

На стената висеше Американското знаме. Тъй като Америка не

съществуваше на тази планета, знамето се използваше като талисман от оперативните работници на почти всички страни. Според легендите американците бяха толкова печени по тея работи, че само като си помислиш, че си американец, и ставаш непобедим най-малкото до момента, в който се срещнеш с друг, който си мисли, че е американец.

В помещението се намираха още осем души. Двама от тях бяха качили краката си на масата по американски начин, а други трима седяха и гледаха самодоволно като американци. Останалите двама бяха старец, който пушеше лула и с раираната фанела си даваше вид на морски тип (естествено от американския военноморски флот) и млада катерица, която веднага привлече вниманието на новодошлите. Беше облечена топло, но някак си кройката на дрехите подчертаваше тялото ѝ. Сигурно бяха изработени от американец, толкова добре бяха изпипани.

Привет, – каза тя умърлушено, когато започнаха да я поздравяват. – Надявах се да не дойдете и операцията да не се състои.

Разбирам те, – отвърна Аскър. – Значи ти си „Нула Седем“.

Тя кимна.

А ти трябва да си „Уплаха“.

Аха!

„Уплаха“ беше командирът на мисията. Аскър малко се изненада, като разбра, че го назначават на този пост, но някак си го преживя.

Останалите също се представиха. Само старецът потриваше мълчаливо брада така, както г оправят американските старци.

Екипът се състоеше от „Кокиче“ – водач, и още девет войника, които имаха за цел да подсигурият безопасността на „Уплаха“ и „Нула Седем“. Между другото кодовите названия бяха взети от някакъв справочник на американските секретни служби, попаднал по неизвестен начин в тази астрална равнина, отстояща на цели девет астрала от земната.

Старецът се раздвижи. Отвори някакъв сандък и измъкна от там радиомагии. Раздаде ги заедно с няколко М-16 – американски оръжия. Оформиха стрелковата група от четирима души и се застяха за път. Постовият, който ги посрещна горе на стълбите, разглеждаше заинтригуван някакво порнописание и не им обърна никакво внимание, докато се изнизваха, сложили американските си очила за нощно виждане и нарамили десеткилограмовите си раници с американско бойно снаряжение. Изглеждайки по толкова американски начин те се надяваха, че противниковите войски могат да ги сметнат за свои, което означаваше, че евентуално биха могли да се нахранят за сметка на врага в някоя крайпътна казарма.

Аре. – каза старецът и захлопна вратата. После отиде и започна да досажда на постовия да му даде списанието.

Светът вече не беше непрогледно мастило и подозрителни шумове. Точно като в американските технотрилъри, очилата даваха зелена картина на света, дори създавайки триизмерен образ.

След броени минути напуснаха изоставените улици и навлязоха в поле, което едно време е раждало жито и пшеница, а сега раждаше плевели. Прекосиха го бързо, разгънати в дъга, за да не бъдат изненадани, и скоро релефът се промени и започна да се изкачва. „Кокиче“ излезе на петдесет метра напред, за да води, след него на двадесет и пет метра движеше стрелковата група, а „Уплаха“ и „Нула Седем“ бяха ескортирани от останалите членове на групата, още толкова по-назад.

Беше съвсем спокойно, до фронтовата линия имаше два километра и Аскър си позволи да огледа момичето. Очилата му се затрудниха при предаването на похотливия му поглед.

Стръв, значи. – каза той шепнешком, без да използва радиомагиите. Катерицата кимна.

Някъде из родословното ми дърво имало крал и затова решиха, че кандидатурата ми е подходяща.

Не забелязах да си много въодушевена.

Абе цикълът ме изненада и бих предпочела да не се мъкна сто километра, а после евентуално да прекарам няколко дни в студена каменна килия без санитарни удобства.

Кофти, наистина. – съгласи се съчувствено Аскър. – Служиш във войската или си наемничка?

Имах малки финансови затруднения, когато един приятел ми спомена за шанса. За подобни работи плащат тлъсти пари.

Далавера е да си наемник.

Замълчаха, насочвайки вниманието си към обкръжаващия ги свят. Беше толкова скучен, че ако имаше публика, тя щеше да си излезе и да си поиска обратно парите. Продължаваше да вали, хълмовете, през които се влачеха, бяха голи, обрасли само с хърбава трева. На изток, накъдето вървяха, от време на време просветваха мълнии или експлозии.

Преди една седмица си купих „Фройдианата“.

Аскър не беше наясно, какво да отговори.

Липсва ми страшно много. – допълни катерицата.

Ааа. – пауза. – Как всъщност се казваш?

Мила.

Да не си зодия рак?

Не, защо?

Във фамилията кодекс пише да се пазим от Мили-раци е и още пише, че не знаят на кой свят се намират. Пише и други неща, но те засягат прекалено интимни области от живота на майките им.

Е, не съм рак. Водя се зодия Огошо.

Каква?

Тя му я спелна.

Нещо съм пропуснал да я запомня. – отговори с гузен оттенък Аскър. – Но все пак не всеки може да запомни зодиака с осем хиляди основни зодии.

Родена съм, когато съзвездието О е навлязло в съзвездието Гошо. Това е станало през годината на Морските типове.

Има ли това връзка с онзи тип, дето ни раздаде оборудването?

Да. Той ми е наречен дядо.

Аскър я огледа още веднъж.

Това обяснява, защо си толкова здрава. Винаги съм мислел, че морските типове са късметлии.

Тя се захили.

Продължиха още известно време.

Ами ти? – попита тя.

Аскър. Зодия близък.

Близнаци?

Не, близък. Много по-готина зодия. Родените като близък са страшно надарени, а освен това са и Велики.

О!

Аха. Виждам, че това ти говори нещо.

Да, брат ми е Велик. Само че е зодия Катеричар.

Друго нещо са си все пак Великите зодии.

Ако си забравил и Огошо е Велика зодия.

Възможно е. Само че имаше нещо, че всъщност единствената Велика зодия е зодията Велик и никой не могъл да се роди под нея, защото съзвездието ѝ изгърмяло при някакъв космически катаклизъм. В някакъв професионален зодиака бях чел, че погрешно наричаме Великите зодии Велики. Всъщност те си имали самостоятелно превъзходство, всяка за себе си, и стояли някъде между Великите и Свежите зодии.

Не знам. – катерицата се усмихна. – Не съм се ровила толкова надълбоко.

„Кокиче“ вдигна предупредително ръка. Намираха се в падина между два хълма. Радиомагиите се включиха.

„Стрелкови“, тук „Кокиче“. – каза водещият. – Опасност от засада. Посока едно-нула-нула.

След това повика командира.

„Уплаха“, тук „Кокиче“. Очаквам нареждания.

Ами аз викам да им разгоним фамилията. – предложи Аскър. – Нали сме американци.

Те също. – напомни му „Кокиче“.

Добре тогава. Изтегляме се и после се връщаме тук по същия път. По всяка вероятност, тъй като са американци, те ще се досетят, че сме ги открили и сменяме маршрута и ще се разкарат, за да ни причакат другаде.

Слушам шефе! Край на връзката.

Изпълниха предпазливо маневрата. Аскър наблюдаваше със задоволство, как нагоре по хълма търчат силуети, за да блокират съседния проход.

Хайде сега напред! – изкомандва той. Задвижиха отново. Бяха толкова безшумни, че намаляваха дори шума на дъжда.

Навлизаха в зона на активно действие. Засега не бяха попаднали на други засади, но вниманието им беше максимално изострено. Катерицата и Аскър мълчаха.

4.

Криси Саулър седеше на тревата, подпряла се с ръце назад. Очакваше да дойде ред на нея и останалата част от нейната компания. Това влизаше в правилата на квалификационните състезания – тъй като в ордена винаги се оформяха няколко групи, които движеха заедно и където катериците се разбираха по-добре една с друга, се предполагаше, че е най-разумно, това разпределение да се запази и за по-сложните ситуации от Похода.

В момента всяка една от другите катеричи формации се дуелираше подред със Стария Бор, който, макар и пиян, въртеше рапирата изумително ловко.

Друга част от теста, която щеше да дойде по-късно, включваше демонстрацията на магически умения – да превърнеш жаба в принц, да превърнеш катерица в Катерица, да изглеждаш като американския президент и да яздиш еднорог. Последното по разбираеми причини беше най-трудното за Катериците и изискваше толкова силна способност за внушение, че да убеди нервния кон, че си девствена.

Вече приближаваше нощта. По периметъра на поляната бяха запалени факли, а от общо четирите претендентни групи останаха само две. Беше ред на Криси да си пререже вените, без да се види и една капка кръв. Направи го с няколко уверени движения, след това затвори неестествено сухите бледи рани със заклинание. С този успех разбиха конкурентите си с 42 точки.

Избраха за водач на Похода Далила, опитна Катерица, участвала вече два пъти в него; започна прощалният купон и зрителите, които се бяха наредили да зяпат от другата страна на ограничителното въже, бяха допуснати до отрупаната с кльопачка и пиячка маса. Цяла нощ нямаше да се спи и, както показваше опитът, Походът щеше да започне с голям махмурлук, който да гарантира раздражителността на участничките. Старият Бор започна да пее парчета на Мърси под съпровода на малък селски оркестър от кийборд, бас, няколко сложни синтезатора и китара. Голямата Катерица се усамоти с една бутилка коняк и припадна някъде след полунощ. Абе въобще, прекарваха си времето адски добре.

Няколко камбанарии удариха седем пъти. Тихият камбанен звън се разнесе в безмълвния сумрак над гората и разбуди няколко глезени пела. Те наставаха и започнаха да вдигат такъв шум за закуска, че

цялата поляна се обсипа със стенания и ругатни. Катериците се опитваха да отворят очи или да продължат да спят.

Както винаги Голямата Катерица можеше да бъде събудена единствено с топ, така че с непосредствените ѝ задължения се зае Стария Бор, който като по чудо не беше мъртво пиан.

Дребният му силует започна да обикаля по росната трева сред свитите на кълба тела. Навеждаше се, обръщаше безцеремонно главата на катерицата, отпусната най-често като мокри пелени, и ако разпознаеше някоя от участничките в Похода, изливаше с една лейка във врата ѝ малко вода от потока. Това почти винаги имаше ефект, а за най-трагичните случаи дядката държеше в джоба си няколко ледени риби.

Селският оркестър се беше изнесъл, отново имаше няколко повалени дървета, а масата лежеше на трески на земята, омешана с натрошени чинии, чаши и бутилки, недоядена храна и повърнато. В ъгъла на поляната някой беше забил единия ѝ крак и беше закачил на него като знаме някакъв сутиен. Еднорогът спеше прав с отворени очи, вързан под коневръзъ. На рога му беше набучено парче сладкиш.

Закуската премина в мрачно мълчание. От време на време някоя катерица тичаше да драйфа. Набързо нарамираха екипировката, приготвена грижливо още преди купона, и се изнизиха безшумно по пътеката към столицата. Старият Бор раздигна масата, като остави мръсните чинии на Катериците, и отиде в къщата си да си доспива. Петлите, които негодуваха срещу небрежното отношение към прехраната си, получиха в отговор само няколко немощни ругатни и продължиха да кукуригат на вятъра, вирнали червени главици към бледото синеещо прохладно небе.

Походът започна.

Денят премина, без да бъде ознаменуван от нещо забележително. Пребиха някакви дърти селяндури, които се опитаха да се правят на големи мъже и да ги обарват, после нахлуха в някаква ферма, където опустошиха тридневните запаси на нещастния стопанин, а той не си позволи да протестира първо, защото вече веднъж беше правил тази грешка при предишен Поход и второ, защото момичетата прогониха бирника, дошъл за данъците. Продължиха пътя и към четири след обяд преминаха, облечени с белите си наметала, под високата арка на крепостните порти на столицата. Стражата беше прелъстена с няколко усмивки и кесийка пари.

Стор Лиа-Дел беше голям град. Имаше неизброимо количество тесни улички, кръчми и хотели. Затова се наложи да спрат на главния площад, за да изберат, къде най-напред да отседнат.

Стор Лиа-Дел Палас. – заяви Криси. – Имам да им отмъщавам на тея задници.

А, за онова ли? – попита Бейби.

Аха. Заслужават един голям, кралитарковски ...

О.К. Значи Стор Лиа-Дел Палас. – оповести решението си Далила и отидоха при хотела, който се намираше през две пресечки.

Влязоха с шум и смях във фоайето. Веднага десет пиколо дойдоха, за да им предложат услугите си и бяха пренебрегнати напълно. Катериците взеха един цял етаж, по една стая за всяка, като платиха двойно на щастливата рецепционистка. Парите, както можеше да се очаква, бяха абсолютно фалшиви.

В общи линии бяха най-ужасните посетители, които хотелът беше посрещал някога. За двадесет и четири часа го разориха отвсякъде и ме мързи да описвам методите им, които са поразяващо сложни и на непосветения изглеждат наистина невъзможни – нещо като бъг в реалността. Т.е. никой никога не би повярвал, че ако направиш това, което те направиха ще се случи онова, което се случи. Абе, ако си се занимавал някога със свързани списъци, които поддържат указател единствено към следващия елемент и към един текущ елемент, възниква естественият въпрос, как да отстраниш текущия елемент, без да се налага да претърсваш списъка от самото му начало (защото, след като разкараш cur, трябва да инициализираш next на предишния елемент с cur->next, а ти не знаеш адреса на този предишен елемент).¹

От цялата далавера си заслужава да се отбележи, че Айкра беше изпратена да проучи, как стоят нещата, и след като спа с един много готин (като американец) полицай, разбра, че се води неявна война – предимно с малки свръхсекретни оперативни групи. Затова, когато настъпи втората вечер в хотела им (или това, което беше останало от него), Белите катерици събраха съвет и единодушно решиха да отидат на бойното поле и да видят, какво могат да направят. За целта се обявиха за оперативна група „Юнивърсал Скуиръл“ и откраднаха два транспортни слона,

1. Е, та начинът за това, който разните там програмисти предлагат, е да размениш стойностите на текущия и следващия елемент, при което вече се оказва, че ти трябва просто да разкараш следващия елемент, при което неговият предишен ти е известен – това се оказва, че е текущият. Като го чух не се успокоих, докато не го нарисовах десет пъти, убеждавайки се, че по дяволите, става, въпреки възнегодувалата ми интуиция. Та нещо такова направиха и Белите катерици – седнаха, мислиха два часа, съставиха алгоритъм, разделиха си ролите и разориха хотела. Абе Бели Катерици, какво искаш. К'во можеш да очакваш от Катерици, които слушат Смоуки и рокчета от шестдесетте? б.а.

здравени от някой клиент при бягството му от хотела.

Три нощи след това, когато бяха на някакви си десетина мили от „горещата зона“, някакъв мъж със син гащеризон и крила на гърба дойде и започна да прегражда пътя им, докато няколко други като него чертаеха пентаграми, подпяваха проклетия и извършваха ритуални обреди. От двете страни на не особено широката чакълена алея се издигаха вертикални каменни стени. При спрелите слонове дойде един тип с крила и сив гащеризон, стискайки в ръка умряло коте, което може би преди да го стисне е било живо.

Съжалявам, – каза, – но ще се наложи да се върнете и да минете от другаде. В района се извършват темпорално-съдбовни корекции.

И аз какво да направя, да се почеша по катерицата ли? – попита слонът.

Да. – отговори мъжът предизвикателно.

А. Ама аз нямам катерица.

После слонът се размърда и събори без въобще да му пука тухлената стена върху цял екип темпорални техници, които от този момент натък се нуждаеха най-вече от нови крила-протези.

Продължиха нататък.

Мълниите на хоризонта ставаха все по-ярки. Трясъкът им се смесваше с грохота на рушащи се бази на специални подразделения на двете воюващи страни. Бойни пегаси правеха конкуренция на мълниите, фучейки сред ослепителна светлина насам-натам, а взривните им магии наелектризираха въздуха до синьо. Имаше и още една подробност, която от земята не можеше да бъде забелязана – групите оперативни работници, които сновяха из хълмовете, устройваха засади, налитаха на засади или открито воюваха. Една от тях, натоварена с наистина свръхсекретна специална задача, вече се намираще във вътрешността на врага, а той от своя страна подготвяше своите тактически оръжия, с които смяташе да изненада Стор Лиа-Дел. Така че и двете държави, като истински американи, удържаха успех.

Като добавка на всичко темпорално-съдбовната тъкан беше неспокойна и съвсем неочаквано се случваха най-невероятни съвпадения: като например, че Криси срещна и се запозна с един оперативен работник от наште, чийто отряд бил разбит, и той се присъедини към Белите Катерици, които му обещаха да става купон. А, та този тип, облечен във военна униформа, беше внук на Стария Бор, което естествено не стана обществено достояние, защото и той самият не го знаеше. След това няколко приятелски настроени жаби от съседното блато се превърнаха в

принцове, когато Катериците започнаха да ги целуват на бързик и след това истинските жаби едвам се отърваха от лигите им. В един окоп пред очите им се получи имплозия и от кървавата каша се появи героичен ветеран на двадесет и пет години, въоръжен с гранатомет и BFG, и заяви, че идвал от някаква виртуална реалност, наречена DOOM. Това разтревожи смътно съзнанието на Криси, но така и не успя да разбере защо. После обаче се появиха дуум-прасета, баби педераси и като капак онова прасе от последното ниво, на което му трябваша шест изстрела с BFG, за да пукне. За съжаление точно секунда преди последното BFG да го достигне, една от безбройните му самонасочващи се ракети очисти ветерана. Разклатеното равновесие се възстанови за известно време.

„Юнивърсал Скуиръл“ понарасна доста. За да попълнят липсата на транспортни средства, Катериците се събраха в кръг, начертаха пентаграм и призоваха демон, който им докара от небето два бронирани пегаса. Задвижиха нататък сред подутините на реалността, където бъговете се появяваха и отстраняваха отнякъде свише.

Край тях забързано мина един стар бор. Криси се загледа в него. Да, това беше Адалор, властелинът на онова злополучно плато. Клоните му прошумоляха в мрака и отминаха напред.

На хоризонта се зароди зарево. Постепенно силата му нарасна и „Юнивърсал Скуиръл“ се застоя на един хълм, докато Катериците го разглеждаха. Последваха го някакви внушителни фигури с изсечени рамене. Луната примигна с очи, заслепена.

Мраморните хора! – изрече Криси със страхопочитание.

Изгубеният оперативен работник извади американски полеви бинокъл със седемкратно приближение (вж. „Реална заплаха“, Том Кланси).

Единият от тях мъкне някаква рамка! – оповести той.

Те са. Точно така. Ходещата Воля си има рамка от врата, на която да се подпира.

Спуснаха се по склона. На съседното възвишение се раздвижиха сенки. Последва кратък автоматичен откос, в който светеха и трасиращи куршуми. Предният слон само махна с хобот и ги улови всичките. Горд ги подаде на Далила, която седеше на шията му.

Стрелят по нас! – викна един от принцовете.

Боже Господи, стрелят по нас! – изимитира го една от Катериците. – К'во като стрелят, няма да ти падне патката!

Принцът се огледа изумен и смутен.

Сега вече ги стреляха отвсякъде – бяха пресекли границата на държавата и се намираха изцяло на вражеска територия.

Пуц – пуц! – провикна се Криси и задейства защитната магия. Куршумите започнаха да се топят със съскане и разноцветни искри. – Каква заря в наша чест!

Пегасите се издигнаха нагоре. Криси управляваше единия от тях, зад нея седеше Изгубеният Оперативен Работник, а зад него още две катерици и два принца. Направи широк кръг над околността и пусна няколко взривни магии, които подпалиха тревата по хълмовете и поукрасиха нощта. Силуетите на слоновете се изрязваха на фона на пламъците и цепеха през тях като нестинарки. Отляво с крясък се нахвърли грифин, но беше неприятно изненадан, когато крилата му се превърнаха в ръце. Това като че ли охлади мераците на въздушната дивизия зад него. Письците му още дълго огласяваха бойното поле, докато се печеше в огъня долу и размахваше отчаяно крайниците си.

Прелетяха над река. От двете ѝ страни се стреляха ожесточено и Пегасите решиха да помогнат на на'ште. Кратък анализ показва, че те се намират от лявата страна. Като резултат дясната страна си имаше големи неприятности с фъшкии от пегас.

Криси се развихи. Беше видяла в полевия бинокъл, как някакъв човек си скубе косата и си прегризва пръстите, след като Ходещата Воля му говори нещо в продължение на няколко минути.

Какво има? – поинтересува се Изгубеният Оперативен Работник.

Ходещата Воля си прави бѣзици с хората. – отвърна тя. – Стори ми се, че врагът току що понесе една загуба при самоубийство.

Пегасът направи провокиращ завой и Изгубеният Оперативен Работник прегърна през кръста Криси, за да се задържи. Тя се облегна назад.

Забавляваш ли се? – попита.

Както обеща, та дори и повече! – отвърна.

Купон да става! – обобщи Криси и се обърна с гърба напред. Пегасът улови в зъбите си едно падащо бяло наметало.

5.

„Уплаха“, тук „Кокиче“. – чу се гласът на водача на групата в радиомагиите. – Виждам целта! Посока седем-нула-едно.

„Кокиче“, тук „Уплаха“. Разбрах. Всички да спрат. Оставаме на място, докато „Щит“ и „Лудория“ прекосят полето пред целта и ни подадат сигнал със стробоскопното блуждаещо огънче.

„Уплаха“, тук „Щит“, разбрах.

„Уплаха“, тук „Лудория“, разбрах.

Край на връзката.

Дъждът беше спрял. Намираха се в опожарена от мълнии местност – преди два дни фронтвата линия беше стигнала до тук, но врагът успя да я измести. Бойните действия оставаха зад гърбовете им. В казармата ги бяха обучавали за подобен тип операции и затова нито един от патрулиращите грифини не успя да ги забележи.

След около десет минути някъде в далечината, в подножието на целта, просветна стробоскопното огънче. Аскър включи връзката.

„Щит“, какво е положението.

Чисто е шефе! Няма охрана!

„Каква охрана очакват тея в полуразрушена крепост?“, помисли си Аскър. На глас добави:

Група, дейвайте. „Стрелкови“, заемете позиции по фланговете и един в тил за прикритие. Останалите – „Чук“, „Пирон“ и „Сглобка“ – остават с мен при „Нула Седем“.

Крепостта се извисяваше в зеления екран на очилата за нощно виждане. Около върха на оцелялата ѝ кула се въртяха прилепи. Луната светеше, закрита частично от изронените крепостни зъбери. От дясно, до срутената стена, се беше изправило обгорено голо дърво. И, нещо доста необичайно, вятърът гонеше из равното поле десетина айдъл-стайли – от онези храсти, дето като дойде времето да се размножават, напускат корените си и се търкалят из пустините, ръсейки семена наоколо.

Редица хълмове закриваха заревото от Мраморните хора, което в противен случай би могло да разтревожи специалния отряд на Аскър. До тук операцията вървеше перфектно. Точно като в технотрилър.

В крайна сметка цялата група се събра в подножието на крепостта. Претърсиха руините основно, като не попаднаха на нищо интересно – само прах, каменни срутвания и бурени, прорасли в по-влажните

ъгълчета.

Пътят към кулата беше осеян с препятствия, така че отне известно време. Събраха се пред ниската ѝ сводеста вратичка. Небето на изток започваше да дрезгавее. Момчетата бяха уморени и единственото, което искаха, беше са си свършат по-бързо скапаната работа и да отидат да спят. „Нула Седем“ също искаше по-скоро да я поставят в килията, че да се разкарат от главата ѝ.

Двама от стрелковите придружиха командира и момичето във вътрешността. Останалите останаха да охраняват.

Катереха се мълчаливо по студената стръмна вита стълба. Дори очилата за нощно виждане не помагаша особено. Затова наоколо хвърчаха три стробоскопни огъня.

Според плана трябваше да доставят „Нула Седем“ на третия етаж, но там се оказа, че няма нищо. Това малко ги озадачи.

Къде, по дяволите, е вратата? – попита Аскър, опипвайки грапавата влажна стена. Единственото, което откри, бяха спомените от затвора. „Нула Седем“ до него въздъхна.

От разузнаването бяха сигурни в местоположението на целта. – казва тя. – Да не би да сме объркали етажите?

Аз мога да броя до три. – отвърна кисело Аскър. – Едва ли бих обърнал най-голямото число, което знам.

Шефе! – обади се „Стрелкови 1“. – Мисля, че попаднах на нещо!

Аскър отиде да види.

Умряло куче. Блестяща находка. – каза той. – Сигурно искаш да си занесеш у дома. Там може би ще те похвалят, потупат по рамото и ще ти връчат медал за храброст.

Много смешно. – обади се скептично „Стрелкови 2“. – Абе момче, тебе Бил Козби ли те е кърмил?

Ъъ, сори, командир! – добави забързано след това.

Добре, ский ся. – поде отново „Стрелкови 1“. – Ставаше дума за ръчката.

Да не си го надървил, – започна „Стрелкови 2“, – щото ...

Почакай! – Аскър хвана някакъв ръждясал лост, стърчащ до трупа от пода. Дръпна го към себе си. Нещо изпраща и изгнилият метал се отчупи.

Дай аз. – пресегна се „Стрелкови 2“.

Побутна го в другата посока. Остатъкът от лоста се плъзна меко и прещрака.

Освен това подът се отмести и ги остави да паднат от два-три метра

височина в малка смърдяща килия, постлана с остатъци от принцеса и копринени дрехи. „Нула Седем“ надникна през ръба отгоре.

Хей, как сте!?

Добре, – Аскър се изправи делово, изглаждайки подгизналата си от водата в локвите по пода униформа. – А сега обратно.

Протегна се, и нали беше дълго копеле, улови се за ръба на квадратния отвор и се изтегли. После с „Нула Седем“ помогнаха на двамата стрелкови.

Е, – обърна се към нея Аскър. – Май че бяхме до тук. Сега е време да те оставим да си вършиш по-нататък работата.

Стиснаха си ръцете, после я спуснаха и заслизаха по стълбите. Аскър се задържа за няколко секунди.

Внимавай, да не те изнасили някой змей! – провикна се той. – Успех!

Последва другарите си.

Дрезгавината беше понабъбнала. Грохотът на битката едвам се чуваше. Небето изглеждаше спокойно.

Следвайки указанията, отрядът се оттегли сред хълмовете, където щеше да почине и да изчака още двадесет и четири часа.

В същото време няколко вражески военни бази отвориха секретните хангари и пуснаха седем огнедишащи змея. Чудовищата направиха по няколко кръга, за да пораздвижат мускул и се отправиха на изток. Господарите им бяха обещали голяма плячка. Миризмата на пушек и озон, която надушваха още от тук, ги възбуждаше. Летяха ли, летяха. Биостимулаторите ги караха да се чувстват непобедими. Само че поради изтичане на информация някой в Стор Лиа-Дел знаеше съвсем точно траекториите на полета им и беше замислил хитър план.

„Нула Седем“ остана сама. Когато успя да разбие дъските, с които бяха заковани двата тесни прозореца, тя извади малка икона с имитация на злато от раницата си и я сложи върху сега разпуснатите си черни коси до себе си. Огледа се в малко огледало.

На мама принцесата. – каза. – По дяволите, в какво се забърках!

Крепостта лежеше на един точно изчислен меридиан. По тази причина двадесет минути по-късно над нея прелетя триглаво летящо чудовище, което се опияняваше от собственото си превъзходство. „Нула Седем“ с безпокойство наблюдаваше, как крилатата фигура изчезва към просветляващия хоризонт. Едва след като надеждата вече напускаше момичето, гадината се изви и тръгна обратно. През полевия бинокъл се виждаха потръпващите ноздри и приятно изненаданите очи.

Раздирателен крясък отлетя на север и на юг. Докарвайки до безсилна ярост един генерал, останалите шест змея се отклониха внезапно от първоначалния курс. Огнените им езици припламваха като сигнални светлини на приближаващи се самолети. Аскър вдигна удовлетворено палец. Мисията беше приключила. През следващите няколко денонощия „Нула Седем“ щеше да има такава охрана, че едва ли някой би посмял да припари до нея.

Беше време да се погрижат за изтеглянето си. Аскър даваше разпореждания, когато „Кокиче“ го повика и посочи небето на запад. Отначало, заслепен от пламъците на накачалите около крепостта чудовища, „Уплаха“ не успя да различи нищо. Едва след като взе в ръце бинокъла, видя, че към Целта се приближаваха с плавен размах два тежковъоръжени бойни пегаса.

Защо, по дяволите, ги управляват жени?!

„Кокиче“ взе обратно бинокъла.

Наистина, шефе! Какво да правим?

Просто ще изчакаме, докато отминат, и после продължаваме. Всички а намерят прикритие!

Разположиха се според предварително уговорен план. Пегасите наближиха и змейовете станаха неспокойни. Изглежда това не убягна от погледа на крилатите коне, защото те отказаха да летят нататък и закръжиха, набирайки постепенно височина.

Горе-долу по това време от насрещните хълмове излязоха два слона и се спряха тромаво. „Кокиче“ включи радиомагията.

Шефе, два слона при обекта! Също са управлявани от жени!

Аскър само му направи знак с ръка да мълчи и продължи да наблюдава.

Криси беше много изненадана, когато се натъкна на обкръжената крепост. Като всяко дете знае, това можеше да означава единствено, че в кулата се намира принцеса. През последните няколко години бяха останали твърде малко истински принцеси и още по-малко свободни чудовища, да не говорим за герои, които да се сражават с тях, за да спасяват принцесите. По света имаше достатъчно много катерици, които сами ти идваха, че да си създаваш допълнителни главоболия.

Ясно беше, че е станало някакво недоразумение. Пегасите се спуснаха на земята сред хълмовете, където се бяха оттеглили останалите Катерици. Всяка от тях знаеше, какво ще последва, но трябваше да чуят официалното одобрение на Далила. Тя обаче спеше в обятията на един от принцовете и само ръмжеше и хапеше, когато се опитваха да я

събудят. Стояха и чакаха в нерешителност. Наклаха огън и взеха да си направят закуска от храната, която бяха откраднали от Стор Лиа-Дел – най-вече консерви.

Доиде време да изгрее слънцето. Но вместо това небето само доби сребрист оттенък, който съвсем не предвещаваше топли и ласкави лъчи. Сумракът не се просветли особено. Известно време погледите на всички бяха отправени към хоризонта и се възцари тишина.

Не се случи нищо.

Гладът победи любопитството. Огънят в този момент заместваше сполучливо дневната светлина, затова близо половин час се чуваха обичайните мяскащи звуци и многобройните разговори. Но когато по това време още нищо не беше изгряло, Криси изпита усещането, че ще се случи нещо интересно, или, както би било по-правилно да кажем, че нещо нямаше да се случи и това ще бъде интересно.

Разговорите постепенно утихнаха и пак всички гледаха, как слънцето не изгрява.

Последното нещо, което някой очакваше, беше пред очите им да изскочне луната, която беше залязла уверено само преди деветдесет минути.

Пет минути по-късно, точно на същото място, изгря още една сребриста луна. Оптимистите спечелиха облозите и за третата луна. Четвъртата вече бе просто поредната баналност.

Хаосът, който обхвана планетата, можеше да се обясни единствено с бедната фантазия на по-голямата част от обитателите ѝ.

Когато, объркани, двете враждуващи страни изтеглиха войските си от бойното поле, съсипаните, мръсни войници отказаха да минат по одобрените от командването маршрути, защото и в двете държави високи мрачни фигури ги причакваха, говореха срещу войната и подбуждаха съвестта. Някой се опита да стреля по тях, но Ходещата Воля им обясни от мраморната си рамка, колко лошо е това и пир мисълта, че може да го стори отново ако продължат, ги застави да захвърлят отворени оръжията си по-далеч. Всички, без изключение, се прибраха с вкиснати лица, несвързани думи за морал, етика и правата на човека. Психиатрията процъфтяваше².

Докато продължаваха тези сложни социални процеси, времето в една срутена крепост, осветена от лунната светлина, сякаш беше спряло.

Внезапно радиомагните бяха отказали. Всяка от тях се превърна в малко розово облаче, сподирено от слаба експлозия. Айдъл-стайлите, които до този момент се сливаха скромно с пейзажа, пуснаха корени и

за броени секунди в кръг около змейовете израсна непроходим лес от гъсто преплетени бодливи клони. Отгоре остана да стърчи единствено кулата и тънки струйки дим да се извиват по двойки към небето.

„Нула Седем“ сподави поредната прозявка и реши, че все пак няма да е зле да подремне. Вече се унасяше, излегнала се на мистериозно появилото се легло до една от стените и пропусна да види, как противната килия наоколо се превръща в прекрасен царски покой. Един сокол кацна на перваза и отпрати влажен взор в усмихнатото спящо момиче. Преди да стори каквото и да е било друго обаче, птицата беше изпепелена от безпощаден пламък. Пепелта от тялото и се разпръсна на ефирния вентилатор и на прозореца остана само замисления ѝ скелет. Всичко утихна в зелен полумрак.

На пътеката, която водеше от съседното село до бившата крепост, една прегърбена старица заби в земята колче и окачи накриво изписана табела. После старческите кокали изскърцаха обратно.

Аскър тръскаше раздразнен очилата си за нощно виждане. Те бяха отказали заедно с цялото останало снаряжение.

Криси успя най-сетне да разбуди Далила. Описаха ѝ накратко ситуацията. Вече беше късно да предприемат каквото и да е било.

Ще заобиколим крепостта, – каза тя, – и ще си гледаме пътя.

Речено – сторено. Повървяха така известно време, водейки животните за поводите. Мъртвата тишина се стелеше почти невидима в краката им. Мълчаха потиснати – от предишната им възбуда не беше останало нищо. Принцовете гледаха безсилно отминаващата под стъпките им земя, а Изгубеният Оперативен Работник избърза напред и се потопи в

-
2. Няколко месеца по-късно синдикатът на психиатрите сключи таен незаконен договор с Мраморните Хора, защото печалби, каквито реализираха след Луно-парада, на бяха виждали никога до сега. След това синдикатът излезе в пресата с изявление за свободата на расите и се обяви срещу дискриминацията на мрамора. След многобройните митинги и протестни декларации Мраморните хора бяха допуснати до анализите на властта и въпреки каменопробивните машини, с които Ку Клукс Клан снабдяваше упорито гражданите, все повече лица на телевизионния екран изглеждаха като мраморни и все повече хора говореха открито за морал, етика и правата на човека, нареждайки се от двете страни на улиците. Затова туризмът спадна до нула, но в замяна се образува психиатричен елит, който проповядваше, че електронните психиатри не са по-лоши от живите и след това взимаше безбожен данък „Психиатър“ от обърканото население, което си изливаше мъките върху малки жълти кутийки, програмирани да отговарят винаги с едно и също: „Съжалявам приятел, разбирам проблема ти и искам да те уверя, че истинските психиатри нямат такива проблеми. Струва ми се, че единственият проблем в момента си ти и следователно можеш да бъдеш отстранен в най-скоро време.“ б. а.

мълчание заедно с Далила. Той първи забеляза белия потник, развян на върха на един от хълмовете отсреща.

Катериците се събраха накуп. Помърмориха малко и след това продължиха. Принцовете захвърлиха неудобните си корони и изтръскаха насъбралия се отдолу пърхот. Ако не съвсем, то почти всичко беше почти в реда на нещата.

Криси развее белия си плащ. Два подскока на хълма оповестиха, че е била забелязана. После белият потник започна да се спуска насреща им.

Неочаквано между Катериците и оперативната група изникна препятствие – дълбока, бурна река бликна от юг, скривайки се сред тъмния лес на крепостта. Завиха срещу течението ѝ и след няколко часа намериха разклатен дървен мост. Аскър отказа да мине по него. „Сглобка“ се направи на много отворен и пропадна в реката. Беше незабавно удавен.

Сега какво ще правим? – провикна се Аскър към Катериците, след което изведнъж разпозна Криси. – Криси! – изкрещя той.

Тя направи същото с неговото име. Приближиха се максимално до водата на двата противоположни бряга. Гледаха безсилно.

Ще измисля нещо! – извикаха двамата с престорена увереност. След това млъкнаха обезкуражени.

Хей, я веднага тук въжето! – излая Аскър. То беше в ръцете му на мига. Завърза за него една безполезна пушка и я запрати със всички сила над водата. Тя падна на брега и изгърмя. Всички подскочиха.

Вържете го за някое дърво! – извика „Кокиче“.

Тук няма дървета, глупако! – отговори му със стиснати зъби Аскър. Но грешеше. Едно стърчеше до пътеката, служейки на табелата, закована за него, като крак. Криси се наведе, за да прочете, какво пишеше там: „Към Спящата Катерица“. Стрелка.

В следващия миг Аскър се спря втрещен. Ужасен хлад се плъзна по тялото му. Ръката му сама се вдигна напред, сочейки размиващите се образи на другия бряг. Криси изчезна. Няколко ята прелетни птици се вдигнаха във въздуха. Въздухът изстина и се разреди. Аскър си пое дълбоко дъх и понечи да преглътне насъбралата се слюнка в уста.

Null pointer assignment

Abnormal program termination

System halted

София, 01:10:XX.20.08.1994

КРАЙ

© 1994 Даниел Апостолов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/782>]